

Adevăr pe baza faptelor doveditoare

Sâmbătă, 3 martie 2007

Gili Cârstea

Acuzațiile crude aduse guvernării divine au creat un val de suspiciuni cărora nu li se mai putea răspunde prin simple afirmații. De aceea Dumnezeu a fost obligat să accepte clarificarea obiecțiilor pe baza dovezilor. A început un proces care necesita timp și libertate de mișcare pentru susținerea adevărului pe baza faptelor.

Un șoc asemănător, dar la scară mică, s-a produs în istoria noastră denominațională recentă. Pe la mijlocul anilor 70, biserica adventistă a fost confruntată de ceea ce ulterior s-a numit "teologia reformaționistă," al cărei promotor principal a fost Desmond Ford, un eminent teolog australian invitat să predea la universitățile adventiste din America.

El punea la îndoială validitatea și semnificațiile profeției despre cele 2300 de seri și dimineți, cu principala ei implicație, judecata de cercetare;

- contesta rolul Spiritului Profetic în formularea teologică adventistă;
- nega vehement conceptul unic adventist despre desăvârșirea unei generații finale; insista că evanghelia, și implicit solia 1888, este doar îndreptățire;
- contesta conceptul mării controversate;
- chema la o întoarcere a teologiei și practicii adventiste la principiile protestantismului, considerând că biserica s-a depărtat de ele prin insistențele ei legaliste asupra sabatului, judecării de cercetare și biruinței asupra păcatului în această viață;
- pretindea că evanghelia adventistă este falsă, deoarece nu oferă credinciosului bucuria mântuirii, ci teama de judecată.

Conferința Generală a convocat o adunare extraordinară în 1980, la Glacier View, Colorado, unde au fost invitați administratori, teologi și profesori din toate Diviziunile bisericii mondiale. Timp de șase luni înainte de Glacier View, dr. Ford a fost invitat la sediul Conferinței Generale spre a-și pregăti demonstrația. I s-a plătit salariul și a avut acces nelimitat la arhivele White Estate.

Poziția lui a fost analizată cu atenție, dar a fost respinsă, iar Conferința Generală a recomandat Diviziunii Australia-Asia (acum South Pacific) să-i retragă acreditarea profesională. Acest lucru a stârnit un val de proteste în rândul comunității academice

adventiste. Mulți profesori, pastori și administratori au semnat o petiție prin care cereau o nouă analiză asupra controverselor teologice și repunerea în drepturi a lui Ford.

Acest lucru nu s-a întâmplat, ceea ce a dus la pierderi serioase în rândul corpului pastoral. Mulți au părăsit biserica, nemulțumiți de respingerea a ceea ce lor li se părea a fi lumină nouă asupra neprihănirii prin credință. Iar dr. Ford chiar acest lucru susținea, că poziția lui este o corectă înțelegere a neprihănirii prin credință și deci a evangheliei.

Dar s-a întâmplat un lucru și mai grav. Profesorii din seminariile adventiste sau de la universitățile noastre nu și-au părăsit posturile, deși simpatizau cu teologia lui Ford. Doar au cerut vehement libertate academică, din spatele căreia au început să predea în liniște, fără prea multă publicitate, noua teologie a lui Ford.

Biserica le-a oferit timp și libertate academică. Mii de pastori, profesori și administratori au fost îndoctrinați cu noua teologie. Acum, după 25 de ani, putem trage unele concluzii despre efectele acelei teologii, și cum a fost afectată biserica mondială de teologia reformaționistă a stângii liberale.

Am putea discuta mult despre schimbările teribile care au afectat biserica; voi aminti doar în trecere câteva dintre noile dezvoltări.

- Doctrina sanctuarului a dispărut din presa și de la amvoanele adventiste, fiind limitată la scheletul nefolositor al celor 2300 de zile profetice. Orice altceva legat de ea este contestat, ridiculizat și refuzat în mediile academice, ca și în agora adventistă, în general.

- Neprihănirea prin credință a fost redusă la aspectul îndreptățirii, ceea ce implică o mijlocire perpetuă. Aceasta înseamnă, concret, că păcătoșii vor păcătui mereu, iar Dumnezeu îi vede sfinți, din cauza sângelui lui Hristos.

- Tema marii controversă a devenit cu totul străină tinerelor generații de adventiști; lupta s-a sfârșit la cruce, Satana este declarat dispărut, și poate chiar mort; lumea este declarată "împărăția lui Dumnezeu," iar biserica are rostul să o evanghelizeze, să o îmbunătățească, să o vindece, ca Hristos să poată coborî spre a domni în ea.

- A explodat interesul pentru asocieri cu alte confesiuni sau religii, iar ecumenismul – expresie anatema în limbajul adventist – a devenit o opțiune viabilă, chiar obligatorie. Cele mai multe Uniuni sunt deja parte în alianțe ecumenice, iar biserica declară public și fără jenă că "despărțirile din creștinism sunt un scandal." Exact aceeași formulare a fost folosită de pontiful de la Vatican la întoarcerea din călătoria lui în Turcia, dar încă nu se știe cine de la cine a împrumutat-o.

Dar cel mai interesant lucru de observat este cum a afectat noua teologie credința și practica celor care au acceptat-o.

Au obținut ei certitudinea și bucuria mântuirii, pe care doctrina sanctuarului le-o nega, așa cum declara Ford?

Au scăpat ei de teama judecății?

Sunt ei fericiți că au descoperit evanghelia ca fiind doar îndreptățire, scăpând astfel de legalismul adventist și de o religie a faptelor mântuitoare?

Au avansat ei în cunoașterea tainelor din Cuvântul lui Dumnezeu, odată ce s-au eliberat de autoritatea profetică a lui Ellen White?

Duc ei solia îngerului al treilea până la marginile pământului acum, când s-au debarasat de teologia învechită a secolului 19?

Avem realmente ocazia să privim rezultatele acestei noi teologii într-un grup de tineri pastori și profesori adventiști din biserică. Ei se numesc adventiști progresiști, sau emergenți, sunt toți partizanii lui Desmond Ford, și sunt foarte activi pe internet, pe pagini personale sau ale unor publicații, comunități și asociații. Și (mulțumim frumos!) își descriu cu candoare credința și modul de viață, ceea ce ne ajută să vedem viitorul adventismului format pe băncile instituțiilor noastre de învățământ superior.

Și ce constatăm?

Tot ce fac ei se poate rezuma într-o singură expresie: Activism social. Iar noi, cei care am trăit ani de zile în comunism, știm bine cu ce se ocupa activistul de partid: Pune sarcini grele pe umerii plebeilor, dar el nici cu un deget nu le atingea. Ca și fariseii și saducheii timpului lui Hristos.

Ei sunt foarte activi în proiecte sociale, dar nu personal, nici cu bani din propriul cont, ci doar la nivelul propagandei de partid. Ei sunt cu inițiativele, cu elanul, cu convinsul, cu plănuitul, cu implementarea, cu public relations, eventual cu recepționarea aplauzelor. Iar când reușesc vreo mică activitate comună cu bisericile "surori," pe vreun coclaur pierdut de lume, publicitatea este asurzitoare, iar evenimentul este numit "moment istoric." (Recunoaștem că este "istoric" în sensul că așa ceva era de neimaginat cu câțiva ani în urmă; altfel, tot ce poate fi numit "istoric" la așa ceva este rușinea și obrăznicia).

Unii dintre ei, așa cum spuneam zilele trecute, au evoluat de la adventismul de bază la adventism-catolic. Ei redescoperă valoarea icoanelor în închinare. Practică exerciții spirituale copiate din monasticismul catolic, precum labirintul, lectio divina, rugăciunea Taize și alte asemenea urâciuni. Respectă și onorează sărbători liturgice din calendarul catolic, precum miercurea cenușii (Ash Wednesday). Unii organizează, în incinta seminarului teologic, sărbătorile din Vinerea Mare și Duminica Învierii, chiar sub privirile profesorilor și cu acordul lor. Alții deschid comunități inter-religioase, convinși că orice religie oferă un drum legitim spre cer, și că avem de învățat unii de la alții.

Este suficient să intrați pe unul dintre siturile lor preferate, precum progressiveadventism.com, și veți înțelege repede la ce profunzimi ale nelegiurii poate coborî adventismul, atunci când se lasă dus de nas de evanghelia reformaționistă a îndreptării prin credință. Ceea ce suna perfect apostolic la începutul anilor 80, s-a dovedit, la nici 25 de ani, o rușinoasă întoarcere nu numai la nimicurile protestantismului, ci chiar la faptele mântuitoare ale catolicismului.

Ba poate chiar mai departe, dacă e să amintim traiectoria amețitoare a fiului lui Desmond Ford, Luke Ford, de la adventism la ateism, comunism și în final la iudaism, păstrându-și în tot acest timp fascinația pentru pornografie.

Acest episod trist al istoriei advente ne ajută puțin să înțelegem motivele pentru care Dumnezeu a trebuit să ofere timp și libertate, astfel ca fiecare să poată decide în deplină cunoștință de cauză, pe baza faptelor doveditoare, ce dorește să facă cu viața lui. Lozincile lui Lucifer despre o lume mai bună, mai dreaptă, în care fiecare va putea evolua liber spre dumnezeire, au părut promițătoare și extrem de tentante. Timpul a dovedit că totul a fost o minciună iscusită, cu totul lipsită de orice rațiune.

Tot așa s-a întâmplat aici. La începutul anilor 80, lozincile noii teologii au părut foarte promițătoare clasei academice adventiste. Toți erau încântați că adventismul face, în sfârșit, pasul de la legalism la un protestantism autentic, emancipat. Acum poate vedea oricine rezultatele nefaste ale acestei aventuri teologice.

Și încă nu este tot. Îngerul bisericii Laodicea va vedea curând “urâciuni și mai mari decât acestea” (Eze 8:15) și va constata, prea târziu, “ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ier 2:19).

Nici stânga liberală, nici dreapta radicală nu au fost niciodată, dar niciodată, de folos poporului lui Dumnezeu. Farisei ultra-religioși sau saducheii lumești, acești activiști zeloși au dat mereu impresia că fără ei se alege praful de poporul lui Dumnezeu. Dar ei au fost mereu, așa cum spune Ieremia, niște vindecători superficiali, care “leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu” (Ier 6:14).

Rana fiicei poporului lui Dumnezeu are nevoie de medicamentul vindecător al soliei neprihănirii lui Hristos, fără de care nu va fi niciodată tămăduită. Tratamentele științei acestei lumi nu ne vor scoate din încurcătura în care am intrat. Din contră, pe drumul acesta la braț cu creștinismul emergent, vom ajunge curând să ni se spună și nouă:

“Cum rămâne uluit un hoț când este prins, așa de uluiți vor rămâne cei din casa lui Israel, ei, împărații lor, căpeteniile lor, preoții lor și proorocii lor.

Ei zic lemnului: ‘Tu ești tatăl meu!’ Și pietrei: ‘Tu mi-ai dat viața!’ Căci ei îmi întorc spatele și nu se uită la Mine. Dar când sunt în nenorocire, zic: ‘Scoală-Te și scapă-ne!’

Unde sunt dumnezeii tăi pe care ți i-ai făcut? Să se scoale ei, dacă pot să te scape în vremea nenorocirii! Căci câte cetăți ai, atâția dumnezei ai, Iuda!” (Ier 2:26-28).